

EUROOPAN VYÖHYKKEEN JOHTOKUNNAN
PYYNNÖSTÄ LAADITTU SANOMA

Oma osamme Siionin rakentamisessa

Vanhin J. Michel Paya, Ranska, vyöhykeseitsenkymmen

Me elämme erikoislaatuisia aikoja. Profeetia on täyttyvässä. Kirkko laajenee nopeasti, ja me näemme jäsenten lukumäärän lisääntyvän suuresti kaikkialla maailmassa. Koska ensimmäisen presidenttikunnan ja kahden toista koorumin jäsenillä on hoidettavanaan yhä enemmän tärkeitä tehtäviä, Herra on ilmoittanut profeetoilleen, että on tullut aika ottaa täysin käyttöön Hänen ohjeensa, joka on annettu Opin ja liittojen luvussa 107.

Seitsemänkymmenen koorumit ovat olleet järjestettyinä joitakin vuosia, ja näihin koorumeihin kuuluvat veljet matkustavat eri mantereilla, minne heidät lähetetään tai määrätään auttamaan kahtatoista täyttämään palvelutehtävänsä rakentaa kirkkoa kautta maailman. ”Kaksitoista ovat matkustava johtava korkea neuvosto, joka toimii Herran nimessä, kirkon presidenttikunnan johdolla, ja joka taivaan säädöksen mukaan vahvistaa kirkkoa ja johtaa sen kaikkia asioita kaikkien kansakuntien keskuudessa, ensiksi pakanoiden ja toiseksi juutalaisten.

Seitsemänkymmenen tulee toimia Herran nimessä kahdentoista eli matkustavan korkean neuvoston johdolla kirkon vahvistamiseksi ja sen kaikkien asioiden johtamiseksi –. Matkustavan korkean neuvoston velvollisuutena on apua tarvitessaan kääntyä seitsemänkymmenen puoleen eri pyyntöjen täyttämiseksi saarnaamista ja evankeliumin johtamista varten, eikä kenenkään muun.” (OL 107:33–34, 38.) Euroopan vyöhykkeellämme tunnemme tämän saman innostuksen työhön. Meillä kaikilla on oma osamme hoidettavana tässä suuressa työssä. Joskus emme tunne olevamme tehtävän tasalla, mutta muistakaamme Herran neuvo Henokille, joka koki jotakin samankaltaista: ”Miksi minä olen saanut

Vanhin J. Michel Paya

armon sinun silmissäsi, minä, joka olen vain nuorukainen ja jota kaikki ihmiset vihaavat, sillä minä olen hidaspuheinen? Miksi minä olen sinun palvelijasi?” (Moos. 6:31.) Herran vastaus, joka on täynnä viisautta, on yksiselitteinen: ”Ja Herra sanoi Henokille: Mene ja tee, niin kuin minä olen käskenyt sinua, eikä kukaan lävistä sinua. Avaa suusi, niin se täytetään ja minä annan sinulle sanat, sillä kaikki liha on minun käsissäni, ja minä teen niin kuin

hyväksi näen. – Katso, minun Henkeni on sinun päälläsi, minkä vuoksi minä vahvistan kaikki sinun sanasi; ja vuoret kaikkoavat sinun edestäsi, ja virrat kääntyvät juoksultansa; ja sinä pysyt minussa ja minä sinussa; vaella siis minun kanssani.” (Moos. 6:32, 34.) Ja näemme, mitä Henok kykeni tekemään turvaamalla Herraan: ”Ja Herra kutsui kansaansa Siioniksi, koska sillä oli yksi sydän ja yksi mieli ja se asui vanhurskaudessa; eikä sen keskuudessa ollut köyhiä. Ja Henok saarnasi yhä vanhurskaasti Jumalan kansalle. Ja hänen aikansa tapahtui, että hän rakensi kaupungin, jota kutsuttiin Pyhyiden kaupungiksi eli Siioniksi.” (Moos. 7:18–19.)

Taloudenhoitokautemme alussa monet veljet kysyivät profeetta Joseph Smithiltä, mitä he voisivat tehdä ollakseen tehokkaita. Profeetan vastaus oli poikkeuksetta sama: pitääkää käskyt ja pyrkikää vahvistamaan Siionin asiaa (ks. OL 6:6; 11:6; 12:6; 14:6). Tilanne on nykyään paljolti samanlainen.

Johtajamme pyytävät meitä kertomaan uskonkäsitteistämme ympärillämme oleville. Nykyajan profeetat ovat luvanneet meille, että Herra on asettanut ympärillemme ihmisiä, jotka ovat valmiita ottamaan vastaan evankeliumin. Olkaamme väline, jonka avulla he saavat tämän suuren siunauksen, älkäämmekä pelätkö avata suutamme. Lisätäkäämme hengellisyyttämme eli toisin sanoen parantakaamme suhdettamme taivaalliseen Isäämme rukoilemalla, tutkimalla pyhiä kirjoituksia ja paastoamalla, ja kääntykäämme

sitten lähimmäistemme puoleen osoittaen heille, että rakastamme heitä. Todistakaamme ja ilmaiskaamme vakaumuksemme yksinkertaisesti, niin Pyhä Henki lupaa koskettaa niitä, jotka ovat valmiita. Ottakaamme omaksemme sama kaava, jota Henok käytti: hengellisyys + rakkaus = ykseys eli toisin sanoen Siion (ks. OL 105:4-5). ■

Lähetystyön aloittaneita

Niko Rautio Helsingin 2. seurakunnasta aloitti lähetystyön toukokuussa 2010 Ruotsin lähetyskentällä.

Timi Rautio Helsingin 2. seurakunnasta aloitti lähetystyön kesäkuussa 2010 Geneven lähetyksentällä Sveitsissä. ■

PAIKALLISIA UUTISIA

Me sisaret yhdessä, temppeleissä!

Ruut-Maria Koistinen

Luantaina 24. huhtikuuta 2010 kokoontui Helsingin temppeleihin iloinen joukko sisaria. Helsingin vaarnan Apuyhdistyksen johtokunta oli kutsunut meidät koolle nauttimaan temppeleiden hengestä ja sisaruudesta. Kutsu koski kaikkia, myös kirkkoomme kuulumattomia ystäviä, jotka saattoivat nauttia kevääseen heräävästä kauniista temppeleialueesta. Temppeleli yhdistää ja vahvistaa meitä erityisellä tavalla. Oli hienoa nähdä äitien ja tyttärien, anoppien ja miniöiden sekä toisilleen rakkaiden ystävien palvelevan yhdessä valkoisiin pukeutuneina. Kuten eräs sisar myöhemmin puki ajatuksensa sanoiksi: ”Sellaista varmaan on taivaassa!” Sen lisäksi että saimme hengellistä voimaa, saimme taas tukea ja ystävyyttä toisiltamme.

Temppeleiden työntekijät ansaitsevat myös kiitoksen. He olivat varautuneet erityisjoukon saapumiseen erityisjärjestelyin. Istuntoja järjestettiin poikkeuksellisesti tunnin välein, yhdeksältä, kymmeneltä ja yhdeltätoista. Sisaria oli myös kasteilla, esitoimituksissa ja sinetöinneissä, ja paljon saatiin aikaan!

Iltapäivällä meidät kutsuttiin vierastaloon yhteiselle maittavalle lounaalle. Oli ruhtinaallista istua valmiiseen pöytään, ja ruokaa riitti kaikille, vaikka lisää tuoleja etsiskeltiin, jotta runsas joukko olisi mahtunut istumaan.

Lounaan jälkeen Helsingin vaarnan Apuyhdistyksen johtaja sisar Satu Hartman aloitti todistuskokouksen liikuttuneena siitä, että niin monet olivat saapuneet. Hän lausui meille todistuksensa temppeleiden merkityksestä sekä Vapahtajastamme Jeesuksesta Kristuksesta.

Saimme kuulla sisar Sanna Nuutisen koskettavan laulesityksen ”Jeesus sun nimes kaunoisin”. Tämän jälkeen temppelelijohtaja Kari Haikkola puhui meille temppeleitoimitusten merkityksestä

VALOKUVA: VILLE-MATTI KARUNO

ja hänen vaimonsa Auli Haikkola esitti kauniisti kutsun tulla temppeleihin myös jatkossa ja usein. Hän kuvasi elämäntaivaltamme metsässä kulkemisena. Toisinaan on vaikea löytää selkeää tietä risukosta, mutta kun polku löytyy, kulkeminen tuntuu helpommalta. Temppeleihin johtavan polun raivaamme itse ja kun pidämme polun auki kulkemalla sen matkan säännöllisesti, löydämme tiemme temppeleihin myös silloin, kun myrskyt käyvät ylitsemme, kun todella tarvitsemme voimaa korkeudesta. Tämän jälkeen oli sisarten vuoro lausua ajatuksiaan. Yhteenkuuluvuuden tunne ja Herran Henki oli voimakas ja iloitsimme ja rakennuimme toistemme sanoista. Tilaisuuden päätökseksi lauloimme yhdessä laulun ”Rakastakaa toisianne”. ■

Helsingin temppeleiden sisäänkäynti

Helsingin vaarnan kamarikuoro

Ville-Matti Karumo

Helsingin vaarnaan perustettiin syksyllä 2008 oma kamarikuoro. Kuoroon kuuluu kolmisenkymmentä laulajaa, jotka kokoontuvat harjoittelemaan kuukausittain.

Kuoroa johtaa Helsingin 2. seurakunnasta Noora Holopainen, joka valmistui hiljattain musiikin maisteriksi Sibelius-Akatemiasta. Aineenopettajaksi suuntautunut sisar Holopainen kävi laajentamassa kuoronjohto-osaamistaan myös kirkkomusiikin osastolla.

Sisar Holopainen kertoo ajatuksen kamarikuoron perustamisesta syntyneen temppeleiden vihkimistilaisuuden kuoron jäsenten yhteisestä

Helsingin vaarnan kamarikuoro esiintyy Noora Holopaisen johdolla Haagan seurakuntakeskuksessa.

innostuksesta. ”Helsingin vaarnassa ei tuolloin ollut vakiintunutta kuoron kokoonpanoa, vaan kuoroja koottiin tarpeen mukaan esimerkiksi vaarnakonferenssia varten. Temppeleiden vihkimistilaisuuden kuoroon kutsutut laulajat sitoutuivat tehtäväänsä lujasti, ja yhteinen harjoittelu aloitettiin jo kuukausia ennen itse tilaisuutta. Aiempaa pitkäjänteisemmällä harjoittelulla saavutettiin hyviä tuloksia, jotka herättivät ajatuksen mahdollisuudesta perustaa vaarnaan pysyvämpi kuoro.

Huomattava osa tuolloin temppeleissä laulaneista kuorolaisista onkin laulanut kamarikuoro-

rossa sen perustamisesta lähtien. Kuorolaisilta edellytetään tiettyä musiikillista lähtötasoa, joka varmistetaan tarvittaessa koelaululla. Musiikillisista ominaisuuksista tärkeimpiä ovat lauluäänien ja säveltasojen puhtaus, kyky pysyä luotettavasti omassa stemmassaan sekä valmius vastaanottaa ohjausta oman äänen käyttöön sekä ilmaisuun. Musiikillinen kokemus ja harjaantuneisuus, erityisesti

VALOKUVA: VILLE-MATTI KARUNO

nuotinlukutaito, katsotaan eduksi. Lisäksi laulajilta edellytetään sitoutumista harjoitusaikatauluun sekä kykyä itsenäiseen harjoitteluun. Kuoron yhteisiä harjoituksia pidetään verrattain harvakseltaan, noin 3–4 viikon välein. Tästä syystä jokaisen kuorolaisen itsenäinen, omalla ajalla tapahtuva harjoittelu on ehdoton edellytys kuoron toiminnalle. Laulajat käyttävät harjoittelunsa tukena tietokoneohjelmaa, jolla kuoron käyttämiä sähköisessä muodossa olevia nuotteja

Annina Määttä ja Noora Holopaisen lauluesitys.

voidaan paitsi lukea, myös toistaa ja kuunnella. Kuukausittaisiin yhteisiin harjoituksiin saavutaan siis jo etukäteen hyvin valmistautuneina, jolloin saavutetaan huomattavasti parempia tuloksia.”

Sisar Holopaisesta on ollut palkitsevaa työskennellä laulajien kanssa, jotka paitsi ovat lahjakkaita ja motivoituneita, myös pyrkivät jatkuvasti parantamaan osaamistaan ja asettavat itselleen korkeita vaatimuksia.

Sisar Holopainen toimii kuoron taiteellisena johtajana, joka vastaa harjoitusten ja konserttien suunnittelusta sekä kuoron ohjelmiston valinnasta. Kuoron harjoittajina toimivat sisar Holopaisen lisäksi Ari Varila ja Annina Määttä. Yhteisenä tavoitteena on viedä kamarikuoroa entistä paremmalle ja osaavammalle tasolle. Jo kahdesti järjestetty kevätkonsertti pyritään vakiinnuttamaan osaksi vaarnamme jokavuotista toimintaa. Lisäksi tulevaisuudenhaaveena on toinenkin vuosittainen kokonaisuuden konsertti esimerkiksi itsenäisyyspäivän yhteydessä, sillä vaarnan joululauluillassa painopiste halutaan säilyttää yhteislaulussa. Vaikka kamarikuoro toimii kevätkonsertissa ja mahdollisessa itsenäisyyspäivän konsertissa pääesiintyjänä, konserteissa esiintyy aina myös laulu- ja instrumenttisolisteja sekä pienempiä laulukokoonpanoja.

Kamarikuoron 18. huhtikuuta 2010 pidetyn kevätkonsertin ohjelmassa oli tuttuja ja rakastettuja kirkon lauluja astetta vaativampina sovituksina,

esimerkiksi Lynn S. Lundin ja Larry Beeben sovittamina versioina. Kuoron käyttämät sovitukset asettavat korkeita vaatimuksia myös pianistille, ja tänä keväänä kuoroa säesti Mona Torniainen. Solistiosuoksissa saatiin nauttia mm. Sanna Nuutisen laulusta.

Helsingin vaarnan musiikinjohtajana runsaat pari vuotta toiminut Espoon 1. seurakunnan jäsen Lasse Marjanen kertoo seuraavaa kysyttäessä kamarikuoron tavoitteista: ”Ajelin autolla kotiin

eräästä konsertista muutama vuosi sitten. Konsertti oli ollut erinomainen – hyvää musiikkia ja hyvä tunnelma. Olo oli sen jälkeen ihmeen seesteinen. Olin sovussa maailman kanssa. Ei tehnyt mieli kiilata eikä kaahata, ja annoinkin ystävällisesti tilaa kanssa-autoilijoille. Oli kuin olisin ollut muutenkin kaikin puolin parempi ihminen ainakin muuttaman päivän ajan.

Toiveeni on, että myös kamarikuoron konsertit voisivat vaikuttaa kuulijoihin tällä tavalla.

Kirkossa tärkein musiikin osa-alue on sakramenttikokousten musiikki, koska se tavoittaa huikasteisesti enemmän seurakuntalaisia kuin konsertit ja muut tilaisuudet. Kamarikuoron tavoitteena on esimerkillään innostaa seurakuntia lisäämään musiikkia kokouksissa. Seurakunnissa on paljon osaavia ihmisiä, jotka voivat laulaa kuoroissa, kvarteteissa ja muissa kokoonpanoissa. Esitysten ei tarvitse olla huippuunsa hiottuja, ja silti ne voivat olla vaikuttavia. Kirkon musiikkikäsikirjankin mukaan esitysten ei pidä keskittyä esittäjään vaan esitysten sanomaan.

Osaaminen ja itseluottamus lisääntyvät tehdessä. Jotkut ehkä innostuvat opettelemaan laulujen eri stemmoja eli laulamaan yhteislauluja eri äänissä. Näin syntyy harmoniaa, joka voi kuulostaa tosi hienolta. Stemmalaulu on oiva lisä laulamiseen, mutta ilman sitäkin voi hyvin nauttia laulamisesta. Sakramenttikokousten musiikkia

VALOKUVA: VILLEMATTI KARJUNO

parantaisi paljon jos se, että ylistystä Jumalalle laulettaisiin kuuluvasti, täysin rinnoin.

Kamarikuorolla on siis monta tavoitetta: antaa kuulijoille hyviä ja kohottavia kokemuksia konserteissa sekä innostaa seurakuntia lisäämään musiikkia tilaisuuksissaan ja parantamaan laulamisen tasoa sakramenttikokouksissa. Ja totta kai tavoitteena on myös itse kuorolaisina nauttia kuorolaulun harmoniasta.”

Kirkon virallisen englanninkielisen verkkosivuston musiikkiosiossa (<http://www.lds.org/churchmusic/musicPlayer/1,18288,-1,00.html>) voi kuka tahansa opiskella laulujen eri ääniä. Siinä voi valita vaikka basso- tai alttostemman ja hiljentää muita sopivasti, jotta omaa ääntä on helppo harjoitella. Sivusto ja laulujen sanat ovat valitettavasti vain englanniksi. ■

LEMPIKOHTANI PYHISSÄ KIRJOITUKSISSA

1. Nefi 18:3

Joel Hentunen, Espoon 2. seurakunta

”Ja minä, Nefi, menin usein vuorelle, ja minä rukoilin usein Herraa; sen vuoksi Herra näytti minulle suuria asioita.”

Olen aina ihaillut profeettojen kykyä pyytää ja ottaa vastaan ilmoitusta, ja minun on ollut vaikeaa rukoilla säännöllisesti.

Tämä kohta on kannustanut minua rukoilemaan useammin, ja olen saanut huomata sen vaikutuksen elämässäni. Olen tuntenut Pyhää Henkeä useammin ja herkistynyt Hänen kehoituksilleen ja varoituksilleen. ■

Joel Hentunen

VALOKUVA: VILLEMATTI KARJUNO

Todistukseni profeetta Hinckleystä

Kirsti Karjalainen, Helsingin 1. seurakunta

Koska en ollut tilannut *Liahona*-lehteä moneen vuoteen, ystävänä

Sinikka Eklund tilasi sen minulle. Ensimmäistä saamaani lehteä lukiessani huomasin presidentti Hinckleyn kuvan.

Tunsin hänen intensiivisen katseensa ikään kuin hän olisi katsonut suoraan silmiini ja tunsin,

kuinka hän hymyili minulle. Katsellessani hänen lempeitä kasvojaan ja rakkautta tulvivaa katsettaan tunsin, kuinka hän puhui hengelleni aivan selvällä suomen kielellä: ”Sinä olet ainoa suvussasi, joka voi pelastaa edesmenneet sukulaisesi.”

Siihen aikaan kun liityin kirkkoon, sukulaisteni puolesta tehtiin monia toimituksia Tukholman temppelissä, mutta osa tutkimustiedoista oli niin puutteellisia, ettei toimituksia voitu suorittaa. Esivanhempani olivat syntyneet niin kauan aikaa sitten, että oli vaikea saada tarkkoja tietoja syntymäajoista ja -paikoista. Myös alkuperäisissä rekistereissä saattoi olla puutteellisuksia, mistä syystä olisi pitänyt etsiä tietoja useammista lähteistä. Olin sairastunut vuosien kuluessa moniin sairauksiin, jotka olivat vieneet voimani, enkä siksi jaksanut tehdä kaikkea tarvittavaa tarkastus- ja valmistelutyötä näistä sukulaistani. Internet on tuonut aivan uuden ulottuvuuden sukututkimukseen: luterilaisen kirkon alkuperäisiä henkilörekistereitä on saatavilla jopa 1700-luvulta asti ja tarkempaa tietoa on saatavilla niin paljon enemmän ja helpommin. Tällä hetkellä seurakuntamme sukututkimusneuvoja Sirpa Mettänen auttaa minua täydentämään puuttuvat tiedot sukulaistani, jotta toimitukset voitaisiin suorittaa pian.

Presidentti Hinckley tuli tämän kokemuksen myötä minulle hyvin rakkaaksi. Iloitsen hänen puolestaan, kun hän on nyt taivaassa ihanan vaimonsa luona. ■

Kirsti Karjalainen

Suuria aarteita kätkeytyinä Herran viinitarhaan

Pihla Huhtala, Helsingin 1. seurakunta

Kymmenen vuotta sitten tunsin innoitusta lähteä työpaikastani Yleisradiolta ja perustaa kansalaisjärjestön. Pala palalta, askel kerrallaan sain ohjausta uudessa haastavassa työssäni, joka vuonna 2003 vei minut Kaakkois-Aasiaan, Kambodžaan. Siellä perustimme turvakodin alle 18-vuotiaille tytöille, jotka olivat joutuneet ihmiskaupan uhreiksi. Näistä lapsista olin nähnyt unen, jossa he olivat vankeudessa, pimeissä pienissä kopeissa, tuossa kyseisessä maassa. Unessa lapset anoivat taivaan Isältä apua. Sain selvän kutsun vastata heidän pyyntöihinsä. Vailla rahoitusta tai alan tuntemusta otin kutsun vastaan ja lähdin matkaan kollegani kanssa. Rahoitus järjestyi, yhteistyötahot löytyivät, palaset loksahelivat kohdilleen hyvin. Työ oli uuvuttavaa, mutta tiesin olevani oikeassa paikassa, ja tekemässä sitä, mitä minun oli tarkoituskin tehdä.

Tuossa hankkeessa työskenteleminen opetti minulle monia asioita. Ymmärsin muun muassa, että rohkeus ei ole pelottomuutta, vaan sitä, että tekee oikein, vaikka saattaisikin tuntea pelkoa tai epämurkavuutta. Se, että voimme kehittyä ja oppia, vaatii meitä usein astumaan oman mukavuusalueemme ulkopuolelle, luottaen siihen, että Herra ohjaa ja auttaa ja ettemme ole yksin. Olen kiitollinen niistä monista kokemuksista, joita sain, koska minulla oli uskoa ja halua astua tuntemattomalle maaperälle, vaikkakin vavisten. Siunaukset, joita olen saanut, ja joista monet ovat kätkeytyneitä sydämeeni, ovat arvokkaampia kuin vaikkapa hyvä palkka, josta sain nauttia aiemmassa työssäni.

Seurattuani tuota taloudellisesti ”järjetöntä” kutsua ryhtyä työhön Herran viinitarhassa olen huomannut, että Herra on siunannut minua ja perhettäni myös taloudellisesti niin, ettemme ole koskaan olleet pulassa.

On ihmeellistä, miten Herra siunaa meitä, kun kuuntelemme Hänen kuiskauksiaan. Pienten kuis-kausten ja Pyhän Hengen tuntemusten takana on joskus suuria aarteita.

Vuonna 2001, ennen lähtöäni hankkeen valmistelumatkalle Kambodžaan, heräsin aikaisin

Viola ja Pihla Huhtala

voimakkaaseen tunteeseen, että minun pitäisi matkallani mennä erääseen lastenkotiin. Menin kyseiseen lastenkotiin, ja siellä kulkiessani kysyin Herralta syytä. Lapsia oli yli sata, enkä tuntenut mitään erityistä kehotusta, kunnes pois lähtiessäni silmiini osui lattialla makaava pieni vauva. Hän kehotti katseellaan minua pysähtymään. Katse oli läpitunkeva mutta aivan tyyntä. En silloin tiennyt, mihin tuo tapahtumasarja johtaisi. Jälleen,

askel kerrallaan, sain ohjausta toimia, vaikkakin usein tietämättä miksi. Kahden vuoden kuluttua olimme avanneet adoptioyhteistyön Suomen ja Kambodžan välille ja tuo tyttö-lapsi sijoitettiin paikalliseen kirkon jäsenperheeseen. Perhe kuitenkin kääntyi puoleeni ja kertoi, ettei lapsi tuntunut sopeutuvan heidän perheeseensä. Silloin mieleeni tuli ajatus, johon Tukholman temppelissä sain Herralta vahvistuksen: ”Olet Violan (olin antanut hänelle tämän nimen) äiti.” Jälkeenpäin taakse katsoessani huomaan, kuinka jokainen siirto oli tarpeen tämän lopputuloksen aikaansaamiseksi.

Pyhän Hengen kuiskauksia noudattamalla olen tullut ymmärtämään ainakin osan omasta maanpäällisen elämäni suunnitelmasta, ja niistä tehtävistä, joita olen halunnut tulla tekemään. Olen kiitollinen konkreettisista kokemuksistani Herran suojeleuksesta ja huolenpidosta. Elämän haasteissa ja erilaisissa kokemuksissa on lohdullista tuntea ja tietää, että Herra pitää meistä huolen. ■

MISTÄ TIEDÄN

Jumala muutti elämämme

Zina Petšiuliene, lähetysaarnaja Helsingin temppelissä

Ensimmäisten venäjää puhuvien lähetysaarnajien tultua keväällä 1995 Liettuassa Klaipedan kaupunkiin mieheni Mindaugas oli ensimmäisiä, joiden luona lähetysaarnajat kävivät julistamassa hyvää sanomaa. He jättivät meille venäjänkielisen Mormonin kirjan ja kutsuivat meitä käymään kirkossaan. Siihen aikaan hoidimme likeyritystämme ja olimme kiinnittäneet itsemme maallisiin asioihin. Ajattelimme, että hengelliset asiat saivat odottaa, sillä ne olisivat vaatineet liaksi kallisarvoista aikaamme. Tästä huolimatta lähetysaarnajat kylvivät meihin siemenen, joka kasvoi tulevien vuosien aikana.

Me olimme uskovaisia: uskoimme, että taivaallinen Isämme ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus elivät ja rakastivat meitä. Luimme pyhiä kirjoituksia ja aina sopivan tilaisuuden tullen kävimme eri uskonsuuntien tai kirkkokuntien tilaisuuksissa. Teimme huomioita, analysoimme ja etsimme niiden välisiä eroja, jotta voisimme päättää, mikä niistä olisi oikeassa ja mihin haluaisimme kuulua.

Miettiessämme näitä asioita, lähetysaarnajat tulivat keväällä 2002 jälleen pihaportillemme. Tällä kertaa he halusivat tavata meidät – Zinan ja Mindaugasin. Meille tuli vanhin Thomas yhdessä toverinsa kanssa, jonka nimeä en enää muista. He toivat meille liettuankielisen Mormonin kirjan ja sopivat uudesta tapaamisajasta. Vanhimmat alkoivat vierailta ja opettaa meitä useammin. Ja jälleen meistä tuntui, että he vaativat liian paljon kallisarvoista aikaamme. Sen vuoksi aina kun he ehdottivat uutta aikaa, me sanoimme olevamme silloin kiireisiä. Mutta kun he lopettivat muutamaksi viikoksi käymästä luonamme, tunsin itseni jollain lailla tyhjäksi. Lähetysaarnajien mukana kotiimme tullut henki oli poissa. Poissa olivat myös heidän huolellisesti valmistamansa opetustuokiot.

Aloin miettiä, että olimme tehneet väärän valinnan.

Pyysin anteeksiantoa taivaalliselta Isältä ja päätin, että jos he tulisivat vielä uudelleen, en enää käyttäytyisi sillä tavalla. Ehkäpä taivaallinen Isämme käytti nopeaa tiedonvälityskanavaa lähetysaarnajille, koska lähetysaarnajat ilmestyivät kotiportille parin päivän kuluttua. Siellä olivat vanhin Thomas ja hänen uusi toverinsa. Olin innoissani nähdessäni heidät jälleen ja tiesin Jumalan lähettäneen heidät luoksemme.

Lähetysaarnajilta kului pitkä aika valmistaessaan meitä kasteelle, sillä meillä oli paljon kysymyksiä ja halusimme tietää kaiken, mitä suinkin oli mahdollista saada selville. Halusimme varmistua, että meitä ei johdettaisi harhaan.

Lähetysaarnajat kertoivat meille useasti, että saadaksemme selville totuuden meidän tulisi rukoilla ja kysyä Jumalalta, oliko tämä kirkko totta. Siten voisimme itse saada siitä tiedon. Teimme niin. Mutta minusta tuntui, etten saanut minkäänlaista vastausta, vaikka mieheni Mindaugas oli jo päättänyt kasteelle menosta ja sopinut lähetysaarnajien kanssa kastepäivästä. Olin huolissani tuosta päivämäärästä. Minusta tuntui, että se oli

liian lähellä. Siksi rukoilin Jumalaa useammin. Kaksi päivää ennen tuota päivämäärää näin unen, joka oli minulle hyvin selvä vastaus rukouksiini. Nyt ymmärrän, että olin saanut vastauksen jo ennen tuota näkemääni unta. Olin anonut selvää vastausta, ja Jumala näytti minulle totisen tien niin kirkkaana, ettei mieleeni jäänyt epäilyksen häivääkään.

Meidät kastettiin sovittuna päivänä 11. joulukuuta 2002. Olimme hyvin iloisia. Jumala siunasi meitä runsaammin kuin ansaitsimme. Kesäkuussa 2003 mieheni Mindaugas kutsuttiin palvelemaan Klaipedan seurakunnan johtajana. Olimme vielä uusia kirkon jäseniä ja meidän tuli oppia monia asioita, erityisesti rakastamaan Jumalaa ja ihmisiä varauksettomasti. Ystävälliset ja kärsivälliset veljet ja sisaret opettivat meitä sanoin ja teoin sekä erityisesti omalla esimerkillään. Olemme heille nyt syvästi kiitollisia. Olemme kiitollisia taivaalliselle Isällemme siitä, että ennen kuin Hän antaa meille vastuuta, Hän valmistaa meitä ja näyttää, miten voimme suoriutua kaikesta, mitä Hän meiltä pyytää. Olemme myös kiitollisia siitä, että Hän ymmärtää meitä paremmin kuin me kykenemme ymmärtämään itseämme.

Zina Petšiuliene ja Mindaugas Petšiulis

Vuodesta toiseen mieheni toimi Klaipedan seurakunnan johtajana. Meistä tuntui, että oli jo tullut aika kutsua joku toinen seurakunnanjohtajaksi, mutta Herralla oli omat suunnitelmansa, jotka ovat aina oikeassa. Elämämme sujui hyvin, Jumala siunasi meitä runsaasti. Avioliittomme sine-töitiin temppeleissä vuonna 2004. Matkustimme temppeleihin vähintään kahdesti vuodessa. Meidät kutsuttiin temppeleihin toimitustyöntekijöiksi. Palveleminen temppeleissä on vahvistanut uskoamme ja auttanut meitä kiinnittämään katseemme Vapahtajaan, Hänen osaansa taivaallisen Isämme suunnitelmassa ja sitoutumisessamme seurata Häntä.

Mutta kaikki ei voi aina olla hyvin. Miten muutoin voimme tietää, mikä on hyvää ja mikä pahaa? Vuoden 2009 alussa terveyteni petti vakavasti. Lääkärit eivät ensin löytäneet syytä sairauteeni. Kesti pitkään, ennen kuin saimme diagnoosin. Voimani olivat poissa, koko kehoni vapisi ja täyttyi kivusta ja minun oli vaikea hengittää. Mutta ennen kaikkea minua kalvoi ajatus: ”Mitä teen väärin, kun tunnen itseni näin sairaaksi?” Ehkä olen loukannut taivaallista Isääni tai jotakuta lähimmäistäni?

Rukoilin taivaalliselta Isältäni vastausta siihen, keneltä minun tulisi pyytää anteeksi tahatonta tai tahallista loukkaamista, jotta voisin jättää tämän maailman selvitettyäni asiat Jumalani kanssa ennen Hänen kohtaamistaan. En surrut terveyteni romahtamista – pahin asia olisi lähteä tästä maailmasta tietämättä, kenelle jäisin velkaa.

Jo ennen terveyteni romahtamista olimme suunnitelleet mieheni kanssa matkustamista Helsingin temppeleihin yhdessä muiden liettualaisten veljien ja sisarten kanssa huh-tikuussa. Tällä kertaa odotin tuota päivää enemmän kuin koskaan aikaisemmin, koska tunsin, että palvelu temppeleissä jollakin tavalla muuttaisi elämäni. Vaikka mieheni ehdotti, että tällä kertaa emme lähtisi huonon terveyteni vuoksi, olin vakaasti päättänyt ja kerroin haluavani mennä. Joitakin päiviä ennen lähtöämme terveyteni koheni jonkin verran ja matkan aikana tunsin itseni normaalikuntoiseksi.

Saavuttuani temppeleihin kerroin sisarille terveysongelmastani. He eivät sanoneet mitään, mutta tunsin veljien ja sisarten rukousten voiman. Tietysti minäkin rukoilin paljon. Toisena temppeleipäivänä tunsin terveyteni paranevan merkittävästi ja kolmantena päivänä tunsin itseni täysin terveeksi. Ollessani tuona päivänä rukoilemassa selestisessä huoneessa kuulin jonkun puhuvan minulle. Nuo sanat

olivat äänettämiä, mutta ymmärsin hyvin selvästi, että Jumala puhui minulle. Hän sanoi, ettei vielä ollut minun aikani lähteä maan päältä, minulla olisi vielä monia asioita tehtävänä ja että minun tulisi yhdessä mieheni kanssa lähteä lähetystyöhön. Näiden sanojen kuulemisen jälkeen tunsin tai kuulin (en tiedä, miksi sitä pitäisi kutsua), mutta sydämeni täyttyi ilolla ja lämmöllä. Sisältäni tulvi laulua, jonka sanoja en osannut ulkoa: ”Älä pelkää, minä olen sinun kanssasi! Älä arkana pälyile ympärillesi – minä olen sinun Jumalasi. Minä vahvistan sinua, minä autan sinua, minä tuen sinua vakaalla, lujalla kädelläni.”

Sinä päivänä lounaan jälkeen kerroin miehelleni tarpeesta lähteä lähetystyöhön. Mieheni innostui asiasta, mutta kysyi, olinko vakavissani. Sanottuani olevani asiasta hyvin vakavissani hän tuli hyvin iloiseksi.

Palattuamme kotiin temppeleistä aloimme täyttää lähetystyöhakemukseen liittyviä asiakirjoja. Lokakuun puolivälissä saimme kirjallisen kutsun palveluun 23 kuukautta lähetys-saarnaajina Helsingin temppeleissä 26. lokakuuta 2009 alkaen. Olimme tietenkin hyvin iloisia tästä kutsusta, sillä olin koko ajan tuntenut, että tulisimme palvelemaan Helsingin temppeleissä. Tiesimme varsin hyvin valmistautumisemme aikana, että lähetystyömme ei tulisi olemaan yksinkertaista ja helppoa. Mutta tiesimme myös, että Jumala olisi kanssamme ja että Hän auttaa meitä kohtaamaan kaikki haasteet. Hän teki kaiken puolestamme ja jätti meille vain vähän tehtävää – kestää vahvana loppuun saakka.

Todistamme, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenenä voimme saada siunauksia, joita ei ole ollut maan päällä lähes kahteen tuhanteen vuoteen. Todistamme, että meitä johtaa Herran elävä profeetta, että kuulumme ainoaan totiseen ja elävään kirkkoon maan päällä. Todistamme, että Joseph Smith oli Jumalan profeetta ja näkijä, että Thomas S. Monson on profeetta tänä päivänä. Mormonin kirja on toinen todistus Jeesuksesta Kristuksesta. Tiedämme taivaallisen Isämme rakastavan meitä hyvin paljon, Hän haluaa meidän olevan onnellisia tässä elämässä ja saavan ilon täyteen iankaikkisuudessa.

Halun yhdessä mieheni Mindaugasin kanssa auttaa ihmisiä löytämään tiensä kohti todellista, iankaikkista onnea, jonka he voivat saavuttaa elämällä Jeesuksen Kristuksen evankeliumin mukaisesti. Sanon nämä asiat suurella rakkaudella, kiitollisuudella ja kunnioituksella Herraamme kohtaan. ■